

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Mart 2015

Sayı: 201

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Özgecan, son cenazemiz olmadı!
Dini gericilik, kapitalist barbarlığa
ekleniyor, erkek zulmünü besliyor!**

Bu yıl, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” özellikle Türkiyeli kadınlar için hem Türkiye’de hem de komşu ülkelerdeki, dini bahanelerle yapılan vahşi denebilecek kadın katliamları nedeniyle acı geçecek. Özgecan’ın katliyle akıl almaz sınırlara ulaşan ve bunca tepkiye rağmen hiç de azalmadan, aynı hızla süren kadınların katledilmesinin yanında, kadına yönelik baskı ayırımcılık ve kısıtlamaların sözüne yer kalmıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Özgecan, minibüste can çekişirken, katili, katilin babası ve yakın arkadaşı üç erkek, onu hastaneye yetiştirmek yerine uzun uzun katili cezadan kurtarmak için tartışıp, çareler düşündüler ve bir bir uyguladılar! Üç erkek, bir erkeği cezadan kurtarmak için bir genç kadını nasıl öldürüp yok etmeleri gerektiğini planladılar!

Yaşananlar, ne katilin şiddet gördüğü çocukluğu ne de kendisinin de şiddet uygulayan biri olması gerekçesiyle bireysel bir suça indirgenemez. Devlet katında yüceltilen, bakanlığı bile olan "aile"si şiddet sarmalında dağılırken, bıçakladığı anne ve babası hastanede tedavi edilirken şiddetten haberdar olan "emniyet", "inançlı gençlik" yetiştiren eğitim sistemi, kaçak çalışmasına olanak veren tüm bu toplumsal işleyiş ve kurumlar, görevli ve yetkili kişiler, hiç biri üzerine düşenleri yapmamış, yapmıyor.

Diğer yandan, iki şehir arasında boş bir tarlada, bir patron para kazanacak diye sözde "üniversite" binası dikilmiş, öğrencilerin servis, ders saatlerinin düzenlenmesi talepleri görmezden gelindi.

Şiddet, patronlara, siyasilere, yetkili ve etkili kişilere, sözde çok kıymetli "manevi değerlere" yönelmediği sürece özellikle de kadına ve çocuğa yöneldiğinde, her şeyi bilenler, görmez, duymaz, söylemez oluyor.

Türkiye'de geçmişten gelen kadına yönelik ayrımcı ve aşağılayıcı tutum, siyasi iktidarın sözleriyle ama bunun da ötesinde DEAŞ'ın Irak'taki vahşi uygulamaları ve Suriye'den gelen göçmen kadınların dramlarıyla, daha da sert bir hal alıyor. Tüm bu yaşananlar, kadınlara karşı gericiliği ve saldırganlığı destekliyor. Bu nedenle kadın cinayetleri, "aile" bakanının da kabul etmek zorunda kaldığı gibi artıyor.

Buna rağmen, her yerde kadını suçlayan konuşma biçimi sürüyor. Bir kadın, yoksulluk nedeniyle bakamadığı çocuğunu devlete vermek istediğinde kocasından dayak yiyor, işsiz kocanın ihmeline neden olan çaresizliği sonucunda çocuk öldüğünde, bu kez de çocuk katili olmakla, yine kadın suçlanıyor!

Kadınlar, tam bir kuşatma altında! Ekonomik şiddetin, dini gericiliğin, erkek zulmünün altında inliyor. Yeter artık!

Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Türkiyeli kadınlar için geçmiş mücadele günlerini andıkları, haklarını ilerlettikleri bir gün değil! Geçmişin çok daha gerisinde, adeta yaşam savaşı gündemde. Bugün milyonlarca kadın ya en yakınındaki, bağlı olduğun erkeğin istediği gibi yaşayacak ya da ölecek. Kadının, kendi yaşamına dair en temel konularda dahi karar alma hakkı, özgürlüğü yok.

Kadınlar, kendi özgürlükleri için kendileri mücadele edecek. Hem cinsiyetçiliğe ham de cinsiyetçiliği üreten ve sürdüren düzene karşı. Artık yeter! Kadınlar üzerindeki her türlü baskı sona ersin! Toplumun yarısının, bir cinsin ezildiği hiçbir toplum özgür olamaz! (05.03.2015)

Emekçinin Gündemi

Ekonomik gerileme emekçileri vuruyor

Açıklanan resmi rakamlara göre Şubat ayı itibariyle yıllık enflasyon ortalaması %10'u geçti. Enflasyon hesabında yer alan 432 tüketim maddesinden; 274'nün ortalama fiyatı arttı, sadece 43'nün ortalama fiyatı değişmedi.

En yüksek artış, en temel ihtiyaçlarda; ulaştırma, ev eşyası, sağlıkta oldu. Gıda ve alkolsüz içecekler (%10), eğitim (%9) yıllık artışı takip etti.

“Yeni Türkiye”nin en büyük kenti İstanbul’unda yıllık enflasyon %12 oldu. Bir o kadar da resmi işsiz var.

Enflasyon artışına dövizin, özellikle doların artışı eşlik ediyor. Tüm bunlar, emekçiler için bir süredir çalan ekonomik kötüye gidiş çanlarının, hızlandığını anlatıyor.

En yoksulların geçim derdine, dövizle borçlananlar, ihracat dibi gördüğü için ya da iş devam ettiği halde zam alamayanların geçim derdini de eklemek gerek.

Ekonominin kötüye gidişi, temelde emekçileri vursa da, medyada, hükumete muhalif çevrelerde patronları ilgilendiren yönlerine vurgu yapıyor. Benzin, motorin ve gazda olduğu gibi patronların arsız vurgunları için yaptıkları zamdan, şişirilen elektrik ve doğal gaz fiyatlarından söz edilmiyor.

Erdoğan'ın faz kavgası, her şeyin nedeni olarak gösteriliyor.

Faizin yüksekliği, bazı sanayici ve inşaat sektörü patronlarını etkilese de onların en büyükleri aynı zamanda ya banka sahibi ya da banka ortağı veya parasının önemli kısmını finans sektöründe arttırıyor zaten.

Erdoğan, bahane uydurmak için yel değirmenleriyle savaşıyor. Sanki faiz düşse, bütün patronlar paralarını üretime yatıracak, ekonomi büyümeye başlayacak. Böyle olduğu dönemlerde bile emekçiler için yaşam hiç de iyi değildi. Patronlar üretime yatırım yaptığında da, düşük ücret, az işçiyle çok iş, güvencesiz, güvenliksiz, kaçak ve uzun saatler çalıştırma yolundan hiç ayrılmadı.

Emekçiler, ekonomik büyümeden patronlarla aynı oranda yararlansaydı, patronlar, bile bile ölümüne çalışmayı kabul edecek madenci, inşaat işçisi bulamazdı.

Sözde hükumetle kavgalı olan Koç gurubu geçtiğimiz yıl

2.7 milyar lira kâr etti. Sabancı gurubu %23 büyüdü ve 2 milyar lira kâr etti. Bunlar, sözde doğrudan hükumetin desteğini almayanlar. Doğrudan hükumetten ayrıcalıklar, ihaleler alan Cengiz, Vestel, İpek, Doğuş, Torunlar ve diğerleri, kim bilir ne kadar vurgun yaptı?

En büyüklerinden, küçük taşeronlara kadar patronlar, tatlı ve garantili kazanç döneminin sürmesini istiyor. Kârlarında en küçük bir azalmaya tahammülleri yok. Hangi iş kolunda olursa olsun, hangi işi yaparsa yapsın, zamanı gelen toplu sözleşmeyi bile imzalamaya yanaşmayıp grev yasağı için hükumete koşuyorlar. Fiyatlara zam yapıyor, ücretleri düşürüyor, işçi çıkarıyor, devleti kazıkıyor, her türlü hilekarlığa, rüşvete, baskıya ve şiddete hazırlar. Ancak tüm bu çabalara rağmen, ekonomi, onların da elinde olmayan nedenlerle hem kendi işleyip biçiminden hem de dünya krizinden ve onun yol açtığı bölgesel çatışmalardan kaynaklanan nedenlerle daralıyor.

Hem ekonomik düzlemde hem de siyasi ve hukuki düzlemde yaşanan sert çatışmalar, bu daralmanın bir yansıması. Bu daralma artarak sürecek. Buna karşı yapacakları tek şey, İtalya'dan Yunanistan'a kadar yapılanın aynısı; emekçilerin ücret ve haklarını biraz daha kırmak, itiraz edeceklere baskı uygulamak.

Görünen köye hazırlanmanın zamanıdır. (04.03.2015)

Yaşar Kemal

“İnce Memed”ler bıraktı!

"Bir, benim kitaplarımı okuyan katil olmasın, savaş düşmanı olsun. İki, insanın insanı sömürmesine karşı çıksın. Kimse kimseyi aşağılayamasın. Kimse kimseyi asimile edemesin. İnsanları asimile etmeye can atan devletlere, hükümetlere olanak verilmesin.

Benim kitaplarımı okuyanlar bilsinler ki, bir kültürü yok edenlerin kendi kültürleri, insanlıkları ellerinden uçmuş gitmiştir.

Benim kitaplarımı okuyanlar yoksullarla birlik olsunlar, yoksulluk bütün insanlığın utancıdır. Benim kitaplarımı okuyanlar cümle kötülüklerden arınsınlar."

Yaşar Kemal'in vasiyeti olarak bilinen bu sözleri, kaybettiğimiz yazarın ve kitaplarının önemini anlatıyor.

1954 yılında, "kömür alamadığım için iki kat eldiven giyerek, üşüyerek" yazdığı İnce Memed, haksızlığın, baskının ve çaresizliğin bir insanı, kişisel de olsa nasıl isyana sürüklediğini, köylü üzerinden, köylünün destansı diliyle anlatıyor.

İnce Memed, öyle bir romandı ki, filmi çekilmek üzere, film şirketleri tarafından 3 kez satın alındı ama dönemin hükümetleri izin vermediği için filmi çekilemedi. Sonunda, Yugoslavya'da filmi çekildi, bu kez de Türkiye'de gösterimi yasaklandı.

Yaşar Kemal, gazetelerin sözde önemli siyasetçilerin laflarıyla dolu olduğu günlerde, sıradan insanlarla; toprak işçileriyle, işportacılar, hamallar, ayakkabı boyacılarıyla röportaj

yapan bir gazeteciydi aynı zamanda.

Osmaniye'de zorunlu sürgün gitmiş Kürt bir aşiret ağasının çocuğuydu. Kendini "ben Kürdüm ama Kürt yazar değilim. Türkçe yazan, Türkiyeli bir yazarım" diye tanıtmıştı. İşte bu Kürtlüğü nedeniyle ve insanın sömürüsüne, aşağılanmasına ve asimilasyona karşı çıkan kitapları ve konuşmalarıyla, böyle davranan herkes gibi başı bir çok kez, devletle derde girdi. Bir çok kez soruşturuldu, yargılandı. Tüm bunlar, onu yazmaktan, düşündüğü gibi yazmaktan vazgeçirmedi.

Yaşar Kemal, fikirleri ve mücadele geleneğine katkıları nedeniyle ayrıca değerlidir. (02.03.15)

“İç güvenlik yasası” kimin güvenliği için?

Milletvekilleri arasında karşılıklı hakaretten kıyasıya dövüşe kadar, birçok sefilce durumun yaşanmasına yol açan “iç güvenlik torbası-paketi”, AKP hükümetinin seçimden önceki en büyük başarısı olacak! Bu paketteki düzenlemeler, bazı yasalarda değişikliğe neden olacak. Böylece AKP'nin 12 yıllık iktidarındaki yaptığı demokratik düzenlemelerin önemli kısmı, eskisinden daha da geriye gidecek.

Yeni başbakan, “Yeni Türkiye” derken elbette bunu hedeflemiyordu. Hatta artık “torba yasa” olmayacak, derken belki de samimiydi. Ama hemen

çark etmede hiç zorlanmadı. Belli ki hükümet çevreleri, kendi iktidarlarına karşı hem Kürt kitlelerinden Kobani ayaklanması benzeri hem de büyük şehirlerde Gezi benzeri kitle isyanları bekliyor. Haklılar, ekonomik, sosyal ve demokratik haklarda kemer sıkma kararları karşısında, tüm Avrupa'da ve Amerika'da kitlesel isyanlar olmuştu. AKP her zamanki seçim hilesiyle HDP'yi seçim barajının altına çekerse, Kürt illerinde isyan çıkmayacağını kim garanti edebilir?

Kendi iktidarına karşı bir isyanın, düzenin şu veya bu işleyiş veya kurumuna ya da

zaman içerisinde düzenin kendisine karşı bir isyana dönüşme tehlikesine karşı önlemler hazırlanıyor. Kitlelerin taleplerinin dinlenip yerine getirilmesi, işsizlik, yoksulluk ve yoksunluğu önlemek, demokratik olanakların geliştirilmesi gerekirken, hükümet kitleleri baskı yasalarıyla tehdit ediyor. Burjuvaziye de başkanlık sistemi yoluyla iktidarı daha da merkezileştirme garantisi veriyor.

Bu gerici siyaset, kitleler mücadeleye giriştiğinde boş laftan öteye geçmeyecek. (04.03.15)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Asgari ücret zammına da göz diktiler

Şubat ayı itibariyle asgari ücrete yapılan ilk %6'lık zam ücrete yansıdı. Muhasebenin yaptığı “yanlış” hesaplama bir arkadaş tarafından fark edildi. Yoksa %6'lık zammı rüyamızda görürdük.

Ücretler, asgari ücretin katları şeklinde belirleniyor. Mesela asgari ücretin %100 fazlası alan arkadaşın ücreti, asgari ücretin iki katı. Bu, şartnamede geçen, belediye tarafından belirlenmiş ve ihale süreci bitene kadar verilecek ücret. Asgari ücretin iki katından biri için %6'lık zammı uygulayan muhasebe kalan diğer kat için sözleşmenin yapıldığı tarihteki asgari ücreti baz alıyor. Bu da 100 lira olması gereken zammın 50 lira verilmesi demek. Yani asgari ücretin iki katı üzerinden hesaplama yapmayıp, net asgari ücret üzerinden haksızca hesap yaparak işçinin cebine göz dikiyorlar. Zaten yapılan üç kuruş zam, patron onu bile vermek istemiyor.

Havalar düzeldi, bu nedenle son günlerde işler yoğun. Belediye her işin hemen olmasını istiyor. Toprak hala ıslak ve çamur. Sahada çalışmak çok zor. İş makineleri bile çalışmıyor, işçiler nasıl çalışacak? Üstelik bütün işlerini çabuk bitirmek istedikleri için bilimsel yöntemlerden uzak gerçekleştiriyorlar. Araziye bitki için getirilen “toprak” kil ve kum karışımı. Hafriyat artığı. O toprakta bitkinin yaşaması imkansız. Geçen işçi arkadaşlardan birisi tüm bu

saçmalıkları özetleyen bir cümle kurdu: “Mantığın bittiği yerde askerliğin ve belediyenin işleri başlar”. Çok güzel özetledi. (03.03.15)

Gıda

Mücadeleye hazırlanıyoruz

Fabrikada, patron ve sendikacılar, sözleşme sürecinde işçilerin moralini bozmak için el ele vererek olmadık numara yapıyor. Genel müdürle sendikacıların son hüneri, fabrikadaki bölümleri birlikte gezerek, işçilere gözdağı vermek oldu.

İşçinin taleplerini engellemekte zorluk çeken sendikacılar, müdürü de yanlarına alarak, “fazla zam istemeyin durumumuz malum” gibi laflar ederek işçinin moralini bozmak istediler. İşçilerden bazıları aldıkları ücreti (1.100 lira) belirterek çok düşük olduğunu söyleyince müdür, “kendine başka bir iş bul” diye tavsiye etti. Ardından da ürün kalitesini öne sürerek işçiyi suçladı. Sanki “olur” kararını işçi veriyor!

26 şubatta arabulucu nezaretinde yapılan son görüşmeden de bir sonuç çıkmadı. Patron tarafı %3'lük artış teklifinden geri adım atmadı, sendika da işçiden gelen baskı nedeniyle geriye çekilemedi. Sendikacıların söylediğine göre uyuşmazlık zaptı çalışma bakanlığına gittikten sonra, 60 gün içerisinde grev kararı alınması gerekiyor. Sendika bu 60 günlük sürenin tamamını, patrona tamına taraftarı görünüyor. İşçilerde ise yavaş yavaş greve gitme beklentisi oluşuyor. Hatta patron grev oylaması isterse

“evet” çıkması için çalışma yapmak gerektiğini söyleyenler oldu.

Bazı işçilerde, patronun hükümet çevreleriyle arasının iyi olması nedeniyle metal grevinde olduğu gibi yasaklamanın çıkabileceğine dair huzursuzluk var. Bunu dile getiren işçinin bir kısmı AKP seçmeni, bazıları da üye. Fakat bir çok işçi, özellikle eski fabrikadan gelenler, geri adım atmak istemiyor ve patronun dayatmasını ahlaksızlık olarak görüyor.

Önümüzde zor bir dönem var. Şimdilik beklenmese de sendika, son dakikada patronun dayatmasını kabul etmezse, işçiler greve hazırlanıyor. (Bir işçi)

Zam ayını bekledik, 11 ay sona erdi

Ayın beşinde alacağımız ücreti, ayın 12'sine attılar. Sorduğumuzda, zamlı hesapları ayarlayamadıklarını söylediler. Paramızı, iş çıkışından bir saat sonra alabildiğimiz için ücretini alan evine gitti. Evinde zamma sevinen az, üzülen çok oldu. Çünkü her bölümden bir, iki kişiye diğer işçiyi baskı altında tutsun diye yüksek zam verdiler, geri kalanlara düşük.

Sabah şef, zamdan memnun olup olmadığımızı sordu. Hepimiz aynı zaman içinde aynı işi yapıyoruz ama zam 300 ile 50 lira arasında, herkesin farklı. Biz eşit işe eşit ücret istiyoruz, deyince şef, susmak zorunda kaldı. Düşük ücret alan işçiler, borçlu, masraflarını karşılayamıyor, bu nedenle işsiz kalmaktan korkuyor. Üstelik çoğu, ay içinde parasının çoğunu çekiyor. Bu nedenle suskun. Böyle daha ne kadar gidebilir ki? (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Çözüm uzlaşısında çok şey var, emekçiler yok!

Geçtiğimiz hafta AKP ve HDP'nin, gündemdeki iç güvenlik paketi nedeniyle de karşılıklı eleştirel konuşmalarıyla geçerken, hafta sonu Öcalan ile hükümetin uzlaştığı on madde açıklandı:

- 1- Demokratik siyaset; tanımı ve içeriği
- 2- Demokratik çözümün ulusal ve yerel boyutlarının tanımlanması
- 3- Özgür vatandaşlığın yasal ve demokratik güvenceleri
- 4- Demokratik siyasetin devlet ve toplumla ilişkisi ve bunun kurumsallaşmasına dönük başlıklar
- 5- Çözüm sürecinin sosyo-ekonomik boyutları
- 6- Çözüm sürecinin yol açacağı yeni güvenlik yapısı
- 7- Kadın, kültür ve ekolojik sorunların yasal çözümleri ve güvenceleri
- 8- Kimlik kavramı, tanımı ve tanınmasına dönük çoğulcu demokratik ve eşit mekanizmaların güvenceleri
- 9- Demokratik cumhuriyet, ortak vatan ve milletin demokratik ölçütlerle tanımlanması, çoğulcu demokratik sistem içerisinde yasal ve anayasal güvencele kavuşturulması
- 10- Bütün bu demokratik hamle ve dönüşümleri içselleştirmeyi hedefleyen yeni bir anayasa.

Bu açıklamanın yapıldığı günün ertesinde de özellikle hükümet tarafından, HDP yöneticilerine yönelik olarak aşağılamaya varan suçlamalar devam ediyor. Özellikle Demirtaş, son günlerde tartışmaların açık yapılmasına vurgu yaptığı ve hükumete karşı güvensizlik belirttiği için hükümet çevrelerinin hedefinde.

İki yıl önce Öcalan, silahlı mücadele döneminin sona erip siyasi mücadeleye

döneminin başladığını açıklamıştı. HDP yöneticileri, ilk talepleri olan hasta mahkumların serbest bırakılmadığını, anlaşma sağlanan diğer konularda hiçbir ilerleme olmadığını tekrarlayıp durdular. Buna rağmen PKK tarafı, daha ileri bir adım için ortamın uygun olduğuna ikna oldu.

Türk devletinin yöneticileri ve Türk burjuvazisi, hakim olduğu sınırlar içerisinde sömürü ve talan olanağını hiç kimseyle paylaşmamak için kuruluşundan bu yana, Kürt halkına karşı savaş ve yok etme siyaseti uyguladı. Kürt kitlelerin haklı isyanını, mahrum edildiği haklarını talep için mücadelesinin sorumlusu bu siyaseti benimseyen burjuvazi ve uygulayan siyasi ve askeri yöneticilerdir.

Savaş siyaseti, uzun yıllar burjuvazi ve politikacıları için kazançlıydı. Bir süredir, barış siyaseti daha kazançlı olduğu için bu yola döndü. Enerji bakanından, gazetelere kadar, savaştan ne kadar zarar edildiğinden, barıştan ne kadar para kazanılacağından söz edilmesi bundan.

Onlar için barış, dillerinden düşürmedikleri gibi “çocuklar ölmesin, analar ağlamasın” değil, Kürt veya Türk patronlar için Kürt emekçileri sömürme, Kürt halkının topraklarının zenginliğini rahatça talan etme olanağına kavuşmaktır. Bizim asıl savaşımlarımız, sınıf savaşı ve sömürü düzenin kendisine karşı olduğu için bu söylenenler yeterli değil.

Geçmişte ayrı bir devlet kurma hedefiyle başlayan

milliyetçi örgütlerin silahlı mücadeleleri, dünyadaki diğer örneklerinde de olduğu gibi artık, pazarlık masasına daha güçlü oturma bir aracı. HDP yöneticilerinin de, Türkiye için gerekli dedikleri uzlaş, aslında toplumun azınlığını oluşturan siyaset kurumuyla sınırlı.

Açıklanan uzlaşma metni, genel ve soyut başlıklardan oluşuyor. İki taraf, tüm bu başlıklardan aynı düzeni amaçlamıyor. Örneğin dördüncü madde olan “demokratik siyasetin devlet ve toplumla ilişkisi ve bunun kurumsallaşması” nedir? AKP'nin demokratik siyaseti, iç güvenlik paketinden ve başkanlık hevesinden belli oluyor. HDP'de tam aksine, yerel meclisler eş başkanlık var. Ancak tüm bunların ötesinde, milyonlarca Türk, Kürt, Arap, Suriyeli işçi, köylü, tarım işçisi, madenlerde, inşaatlarda ölümüne çalışan emekçiler, değil demokratik siyaset, en alt düzeydeki yasal haklarından mahrum. Onlar, haklarını devletten nasıl alacak, hakların güvencesi nasıl kurumsallaşacak?

Uzlaşma başlıkları, bugünkü Kürt önderlerin milliyetçi talepleriyle doğrudan bağlantılı olsa da hiç biri, emekçilerin sorunlarıyla doğrudan ilgili değil.

Elbette şiddetin asıl sorumlusu olan devletin silahlarının susması bile önemli bir adım. Ancak, önceki seçim dönemlerinde olduğu gibi devletin ve hükümetin, seçimden sonra yine silahlara sarılması da beklenmedik değil. (05.03.2015)

Uluslararası Gündem

Ukrayna

“Barış planlarından”, savaşın büyümesine

Bir yıldan kısa bir süre önce, Avrupa’nın bu köşesi, kanlı bir bataklığa dönüştü. Bu savaşın esas suçlusu olan ABD ve Rusya, yerel müttefikleri üzerinden fiilen savaşıyor. Bir yandan Kiev’de iktidarda olan milliyetçiler, diğer yandan ise Donbass bölgesindeki ayrılıkçı Rusya yanlıları savaşa devam ediyor. ABD ve Rusya, durumun daha da kötüye gitmeden ve hem rehin aldıkları halklar hem de kendileri daha fazla zarar görmeden, bu işe son vermeyi bir türlü beceremiyor.

Bu şartlarda ateşkes anlaşmasına uyulmuyor, savaş devam ediyor ve ölümler ile yıkımlar da giderek artıyor. Çünkü farklı iki düşman taraf, görüşmeleri kabul etse de her ikisi de durumdan üstün gelerek çıkmak istiyor. Ocak ayı ortasında Kazakistan’da yapılan anlaşmalara uyulmamasının esas nedeni budur. 4 ocakta Kiev güçleri, bölücü güçlerin mevzilerine karşı büyük bir saldırı başlattı ve büyük bir yenilgiyle sonuçlandı. Ardından Ukrayna, görüşmeleri sürdürmeyi reddetti ve durum da daha da kötüye gitti.

Kiev güçlerinin, Rus yanlısı güçler karşısında yenilgiye uğraması ve gerilemesi Başkan Poroçenko’yu da zor duruma düşüyor. Çünkü onun “anti-terörist” operasyonlarının başarısızlığı hem müttefiki ve hem rakibi olduğu milliyetçi cephe ile ilişkilerini zorlaştırıyor. Bütün bunların ötesinde, savaşın en büyük bedelini, özellikle de çatışmalar ve getirdiği tahribatlar nedeniyle yerlerini terk etmek zorunda kalan ve sayıları bir

milyona yaklaşan, kitleler ödüyor. Tüm bunlara ek olarak, çatışma bölgeleri dışında kalan bölgelerde sürekli olarak askere alınan gençler, kitlelerin yoksullaşmasına rağmen onlardan devamlı daha çok özveri isteyen savaş taraftarlarının yol açtığı sefalet ve bu sefaletin gittikçe artışı var. Savaşın etkileri sadece Ukrayna ile de sınırlı değil: Kremlin ile Ukrayna arasındaki savaş, aynı zamanda Rusya’daki kitlelere de bedel ödetiyor.

Batılı medya çevreleri, Putin’in yerel piyonlarını nasıl kullandığını enine boyuna anlatıp tek suçlu olarak Putin’i gösteriyor. Ama bu olaylar, Ukrayna hükümetinin karşı saflara geçmesi sonucu Kremlin’in, Ukrayna’yı kaybetmesinin ardından gelişti. SSCB’in yıkılmasından bu yana geçen yarım yüzyıldan fazla sürede emperyalizm, hem siyasi hem askeri hem de ekonomik açıdan Moskova’nın kendi hakimiyet alanı olarak gördüğü ülkelere el atıyor.

Ukrayna’da esas manevraları yapan ABD, Paris ile Berlin figüranlık yapıyor. Obama, müttefiki Ukrayna milliyetçilerine destek olarak, onlara ağır silahlar da verebileceği açıklamasını yaptı. ABD kongresi bu amaçla 350 milyon dolarlık bir bütçeyi onayladı. NATO’nun Avrupa Komutanı olan ABD’li general, silah verilmesi taraftarı olduğunu duyurdu.

Paris ve Berlin’in, Avrupa’nın sınır kapılarına yakın bu bölgede gerginliğin giderek

artmasından rahatsız oldukları görülüyor. Ama diğer yandan, kitleleri savaş ortamına hazırlamak için olayların ne kadar hızla geliştirildiğini görüyoruz. Sadece birkaç gün zarfında medya büyük manşetlerle kampanya başlatıp “Ukrayna’yı silahlandırmak gerekir mi?” gibi fikirleri savunuyor. Tam da bu ortamda, Fransız ve İngiliz savunma bakanları, Rus askeri uçaklarının Manş denizinin üzerinde gizlice uçarak hava sahasını ihlal ettiğinden söz etti.

Bu kampanya belki de Ukrayna’nın doğusu ile ilgili yapılan görüşmelerde Moskova’yı etkilemek ve sıkıştırmak için yürütülüyor. Bu görüşmeler, Ukrayna üzerinde ABD’nin mi yoksa Rusya’nın mı daha çok etkisi olacak çerçevesinde gelişiyor. Belki de Obama ve Putin, Almanya ile Fransa’nın bu konuda yaptığı katkılarından dolayı Hollande ve Merkel’e teşekkür etme zahmetine katlanacaklar. Ama sonuçta, en çok etkilenecek olan kitlelere kesinlikle söz hakkı vermeyecekler.

Ukrayna’da iki farklı düşman tarafı destekleyen ABD ve Rusya, şu aşamada kendi aralarında “direk çatışma” yani savaş istemeseler de Obama “tüm olasılıkların mümkün” olduğundan söz etti. Büyük güçlerin kendi öz çıkarları için çıkarttıkları diğer bütün kirli savaşlarda olduğu gibi Ukrayna’da da akmakta olan halkların kanı. LO (13.02.2015)

Libya

Batı'nın yeni bir müdahalesi mi gündemde?

16 şubatta Mısır savaş uçakları, Libya'da, İslam Devletine bağlı olduğunu iddia eden bir bölgedeki silahlı gruplara karşı hava saldırısı düzenledi. Bu saldırı, silahlı örgütün Mısır kökenli 21 hristiyanı kaçırıp başlarını kesmesine misilleme olarak yapıldı. Mısır devlet başkanı El Sissi, Libya'ya askeri müdahale için bir koalisyon oluşturma çağrısını tekrarladı.

Aslında büyük güçlerin, Arap ülkelerinin veya Afrikalı liderlerin esas meşguliyeti, Birleşmiş Milletlerin uluslar arası resmi desteğini alıp tek başına hareket etmemek.

Libya'daki askeri müdahalenin sonuçlarına bakınca, yeni askeri müdahalenin, mevcut kargaşaya bir yenisini katacağı açık. 2011 yılında Kaddafi devrilmiş olsa da, ülke daha da büyük bir kargaşaya sürüklendi. Farklı düşman silahlı grupların mahallelerde, kentler veya petrol alanlarında, hakimiyet için savaştığı bir ortamda, sivil kitlelerin hayatı sürekli tehdit altında.

Ülkede şimdi artık iki meclis var: Biri büyük güçlerin tanıdığı Tobruk'ta ve diğeri İslamcılarının denetimindeki Trablus meclisi. Aslında bu meclisler, hayali. Fiili iktidar, meclisleri temsil ettiğini söyleyen farklı silahlı milislerin elinde. Bu milisler, meclis kelimesini, kitleleri haraca bağlamak ve kaçakçılık faaliyetlerini resmen sürdürmek için kullanıyor. Ülkenin çöllerden oluşan güney bölümü Tubus ve Tuareg silahlı güçlerinin denetimi altında olup, silahlı cihatçı grupların Mali ve Nijer topraklarında yaptıkları saldırılar için cephe gerisi üssü vazifesini görüyor. İşte yaşanan gelişmeler, farklı silahlı gurupların oluşmasına ortam yarattı. 21 rehineyi katleden grup da, işte bu şartlarda oluştu.

Mısır ve de komşu Afrika ülkeleri, ısrarla Libya'ya askeri bir müdahalenin yapılmasını istiyor.

Fransa, askeri müdahale hazırlığı için şimdiden Çat ve Nijer'in sınırına askeri yığınak yaptı. Libya'da petrol çıkarları bulunan İtalya ise savunma bakanının ağzından, binlerce askerin gönderilmesi için gerekli koalisyonun başını çekmeye hazır olduğunu duyurdu. İtalyan başbakanı Matteo Renzi, bu açıklamayı biraz yumuşatan sözler söylemiş olsa da, askeri müdahalenin ciddi bir şekilde gündemde olduğunu gösteriyor.

Sonuçta terörizme karşı mücadele bahaneleriyle yeni bir savaş hazırlığı yapılıyor. Oysa Libya'ya yapılmış olan askeri müdahale, tam aksine, terörizmi körüklediğini göstermiyor mu? LO (20.02.2015)

Afrika: Boko Haram, emperyalizmin alt ürünü

Cihatçı Boko Haram grubuna karşı yürütülmekte olan savaş, Nijerya sınırlarını aştı. Nijer ve Kamerun da saldırıların hedefi oldu. Çat ordusu, bu iki devletin ordusuna katılıp, Nijerya ordusu ile birlikte bu silahlı çeteleri saf dışı bırakmaya çalışıyor. Fransa ise bu ortak ordu birliklerine ulaşım, akaryakıt, cephane ve istihbarat elemanı ile katkı veriyor.

Boko Haram, etkisini bütün bölgeye yaymaya çalışıyor ve sınırları hiç de takmıyor. Tercih ettiği silah ise terör. Boko Haram üyeleri, Kamerun'un Fotokol kentinde bütün mahalleri didik didik arayarak camilerdeki insanları bile boğazlamaktan çekinmedi ve yüzlerce kişiyi katletti. Ocak ayında, Nijerya'daki Baka kentinde 2 bin kişi katletmişlerdi. Son günlerde saldırılarını, Nijer'in Diffa kentinde yoğunlaştırdılar.

Oluşturulan yeni Afrika ordusunun, kitlelere terör saçan bu silahlı çeteleri durdurabileceği ve hatta yayılmasını engelleyebileceği kesin değil. Nitekim Boko Haram, Nijer'de, sınıra yakın bölgelerde,

yerel silahlı çeteler oluşturdu ve oradaki ilk saldırıları bu yeni güçleri başlattı. Nijerya'da Boko Haram'ın büyümesine yol açan nedenler, komşu ülkelerde de var.

Bu tarikat, en tüyler ürperici katilleri eğitip kendine çekebilmek için en feci ön yargıları kullanıp, kadın ve genç kızları köleleştiriyor. Ama aynı zamanda, emperyalizmin bölge zenginlikleri talanı ve yerel işbirlikçilerinin iğrenç uygulamalarından dolayı yoksul kitleler arasında gelişen nefret duygularından da yararlanıyor. Örneğin Nijerya'da Merkez Bankası Başkanı, petrol geliri olan 18 milyar avronun kasadan çalınmasını teşhir ettiği için görevinden alındı. Bu miktar Shell şirketinin, ülkenin petrolüne el atabilmesi için ödediğinin bir kısmı olsa gerek. Ama diğer yandan Boko Haram'ın türediği Kuzeydoğu Nijerya, ülkenin en yoksul bölgesi olmaya devam ediyor. Bölge halkının %90'ı günde yaklaşık 2 dolar ile geçinmek zorunda.

Benzeri, Nijer'de Areva tröstü tarafından uygulanıyor... İşte tüm bunlar, kitlelerde nefreti arttırıyor. Ülkelerin kendi ordularının da uyguladığı baskı, şiddet ve keyfiyet, kitlelerdeki kini daha da büyütüyor. Kitleler en az Boko Haram kadar kendi ordu birliklerinden de korkuyor...

Bölge emekçileri ve yoksul kitleler, bu canilerin teröründen kurtulmak için ordulara güvenemez. Çünkü bu ordular, emperyalizmin hizmetinde olup, Boko Haram'ın kaynaklandığı adaletsizliklerin sürdürülmesine hizmet ediyor. LO (13.02.2015)

Syriza'dan sonra Podemos mu?

31 ocakta, polis rakamlarına göre 100 bin, tertipleyenlere göre 300 bin kişi Madrid'te "Değişim" için Podemos'un yürüyüşüne katıldı. Podemos'un en önde gelen temsilcisi Pablo Iglesias'tır.

Podemos, son aylarda hızlı bir şekilde ilerleyerek, yapılan kamuoyu yoklamalarına göre, İspanya'da Franko döneminden sonra iktidar olmuş iki büyük partinin önüne geçti. Pablo Iglesias, partisinin seçimleri kazanıp iktidardaki sağcı lider Mariano Rajoy'nın yerine geçebileceğini söylüyor. M. Rajoy'nın kemer sıkamakla, Avrupa kurumlarına boyun eğmekle ve yolsuzlukların sembolü olmakla suçlanıyor.

Podemos liderlerine göre, Yunanistan'daki Syriza'nın seçim zaferi, İspanya'da Podemos'un seçim zaferinin habercisi. 31 ocak yürüyüşü, kitlelerin bir kısmının böyle bir ümidi paylaştığını gösteriyor. Gelecek mattaki Endülüs yerel seçiminde ve mayıstaki yerel seçimde, Podemos'un güçlenerek büyüme olası yüksek. Hatta Kasım 2015'te yapılacak olan genel seçimlerden Podemos ve müttefiklerinin, sandalye sayısının çoğunluğunu elde edip Pablo Iglesias'ın hükümet başkanı olması gayet mümkün.

Podemos'un bir değişiklik sembolü olması sadece Rajoy ve sağa karşı tavır almasından değil, aynı zamanda PSOE liderlerinin (İspanyol Sosyalist Patisi) iktidarda iken kitlelere ihanet etmelerini teşhir etmesinden de kaynaklanıyor.

Pablo Iglesias, işçi sınıfının temsilcisi olarak ortaya

çıkıp toplumu emekçilerin eylemleriyle değiştirmek istemenin buna imkan sağlamadığını düşünüyor. Ona göre bu fikirler artık geçerliliğini yitirdi ve artık başka yollar aramak lazım ve de her şeyden önce iktidara gelmek gerekiyor. Bu amaçla da IU (Izguardia Unida, Komünist Parti'den kopan belirli çevreler ve çevrecilerden oluşan birlik) ile veya PSOE ile ve hatta başka akımlarla da ittifak yapmaya hazır olduğunu açıkladı. Ek olarak Podemos liderleri, kitleler önce "baştakileri" ve "asalakları" temizleyecek ve hiçbir ön yargıda bulunmadan, geçmişteki sınıf mücadeleleri şablonlarına takılmadan ilerleyecek, şeklinde açıklamalar yapıyor.

Podemos liderleri bu açıklamalarıyla hangi zeminde hareket etmek istediklerini açıkça ortaya koyuyor ve sınırlarını çiziyorlar. Podemos liderlerinin şimdiye kadar yaptıkları çabalar ve iyimserlikleri kitlelere moral vermiş olsa da, köklü bir değişiklik için yeterli değil. İşçi sınıfı hedeflerini ve isteklerini açıkça ortaya koymalı. Mevcut güç dengesini elde tutan hakim karşı dengeleri, işçi sınıfı lehine sadece sömürülenler sınıfı değiştirebilir.

Grevler, "insan selleri" ve "onur yürüyüşleri"

İspanya'da krizin giderek daha geniş kitleleri etkilemeye başladığı 2010-2011 yıllarından sonra, gençlik ve de kent ile kırlardaki işçi sınıfı, bir sürü eylemler gerçekleştirdi.

Önce İndigneros (Öfkeliler) hareketi başladı ve ardından toplumsal tepkileri dile getiren tartışma komiteleri oluşturuldu ve de kitlesel eylemler yapıldı. Ardından kamu hizmetlerindeki saldırılara ve bütçe kısıtlamalarına karşı eğitim, sağlık ve diğer kamu hizmetlerinde "seller" ismiyle eylemler yapıldı.

Sonraları, mart ve kasım 2012'de çok büyük kitlesel katılımların olduğu genel grev eylemleri gerçekleştirildi. Ardından, özel sektörde de bir sürü grevler yaşandı. Aralıklarla da olsa, kamudaki eylemler de devam etti.

Hükümet ise tensikatları artıran ve güvencesiz istihdam sahalarını çoğaltan siyasetler geliştirdi. Her geçen gün aileler ve yalnız yaşayanlar, sefalet uçurumuna doğru sürükleniyor. İşte bu nedenlerden dolayı, çok farklı bölgelerden gelen ve 22 Mart 2014'te Madrid'te biten "onur yürüyüşüne" katılım çok büyük oldu...

Birkaç aydan beri ise çok yoğun ve çok farklı çevrelerin katılımıyla çok daha kalabalık olmayı hedefleyen, yeni bir "onur yürüyüşü" hazırlıkları yapılıyor. Kitlelerin, temel isteklerini ön plana çıkarmak istediği bu dev yürüyüş için 22 Mart 2015 günü kararlaştırıldı. Ümit ederiz bu yürüyüş de diğer geçmiş dev yürüyüş gibi büyük bir başarı ile sonuçlanıp işçi sınıfının gücünü ortaya serer. LO (06. 02. 2015)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Syriza'nın zaferi emekçiler için bir ilerlemeye nasıl dönüşebilir?

Yunan kitlelerinin oylarının anlamı çok açık: Troyka diye bilinen, IMF, AMB ve Avrupa Komisyonu ve de eğer Syriza seçimleri kazanırsa bu bir felaket olur diyenlerin tüm baskılarına rağmen, kemer sıkma kararlarına karşı tavır almak. Diğer yandan bu oylamanın tam anlamının ne olduğunu da kestirmek bir hayli zor. Yani bu sonuca bakarak, işçi sınıfının mücadeleye kararlı olduğu sonucuna varmak zor. Bu tavır, şimdiye kadar kemer sıkma siyasetlerini uygulayan partilere karşı bir tavır ile de sınırlı olabilir.

Hatta seçimle sorunları çözme bekleyişinden dolayı da olabilir; yani siyaseti değiştirmek için hükumete gidecek ekibi değiştirelim, fikri de olabilir. Seçimlerdeki tavır, seçmenlerin gerçekten onlar için ne gibi sonuçlar olabileceğini iyice anlamadan yapılmıştır belki de. Böyle olduğunu kabul etsek bile ortada şöyle bir gerçek var: Tepki gösteren seçmen kitlelerin, neo Nazi partisi Altın Şafak'ı değil de Syriza'yı tercih etmeleri bilinçli bir tavır.

Ancak oy verme, kitlelerin gerçekten de boyun eğmemek, yani mücadele etmek tavrı da olabilir. Yunan emekçileri son yıllarda, tensikatlara karşı gelerek, defalarca, on binlerce katılımla kitlesel, genel grev eylemlerine katılarak, önemli bir mücadele kararlığı gösterdi.

Yunanistan'daki kitlelerin mücadele konusundaki kararlılık derecesini uzaktan tespit etmek çok zor. Ancak geleceği de belirleyecek olan emekçilerin mücadele konusundaki kararlılığıdır.

Çipras ile Avrupa yöneticileri arasındaki bilek güreşi

Bütün gözler Çipras hükumeti ile burjuvazinin uluslar arası kurumları arasındaki bilek güreşine çevrildi. Çipras hükumeti, hareket alanlarını daraltan mali köstekleri gevşetmek istiyor. Uluslar arası burjuvazi ise kendisini temsil eden IMF, Avrupa Komisyonu ve Avrupa devletleri vasıtasıyla, sermaye çevrelerinin Yunan hükumetini, daha doğrusu sömürülen kitleleri, faiz yoluyla haraca bağlama durumunu sürdürmek istiyor. Burjuvazi, borç ödemesi yöntemiyle, tunç yasası diye bilinen, ücretleri en düşük seviyede tutma siyasetini dayatıyor. Burjuvazi, diğer dönemlerden çok daha fazla, şu an yaşanan kriz ve ekonominin mali sektörün hakimiyeti altına geçmesiyle temel kazancını devletleri borçlandırarak sağlıyor.

Ama iki tarafın da ortak bir kaygısı var: Her iki taraf da şiddetli bir çatışmaya girmekten korkuyor. Çünkü böyle bir şeyin kitleler arasında yaratacağı tepkilerden ve de kısa vadede spekülasyona yol açabileceğinden korkuyorlar. Çünkü Yunanistan'ın borçları ile ilgili yeni bir kriz, Avrupa'nın genelinde bir mali krize yol açıp avroyu sarsabilir.

Bu nedenle iki taraf da borç konusunda kavga yerine bir uzlaşma zemini bulmayı tercih ediyor. Mali çevreler de, Yunanistan borçlarını müzakereler yoluyla çözmeyi tercih ediyor ama alacaklarını güvence altına almak şartıyla. Bu imkansız değil. Her alacaklı şunu iyi biliyor: Canlı bir alacaklı, ölüden daha iyidir. Ancak diğer yandan kitlelerin gücü

karşısında geri adım atma izlenimi verilmek istenmiyor ve de herkesin ortak bir çözümde anlaşması gerekiyor. Paris ile Berlin'in yaklaşımlarına bir göz atmak bunun kolay olmayacağını gösteriyor.

Şüphesiz hem Çipras'ın hem de Avrupa burjuvazisinin siyasi temsilcilerinin ortak çıkarı bir uzlaşmaya varmak. Ancak böyle bir şeyi gerçekleştirebilecekleri kesin değil.

Syriza bakanlarının vermeye hazır oldukları tavizler üzerine tahminler yaparak ne yapacaklarını veya ne yapmayacaklarını tahmin etmeye çalışmak, boşuna ve gereksiz. Onlar devrimci değil ve de bunu hiç de gizlemiyorlar. Çipras ve tüm bakanları, burjuvaziye karşı "sorumluluk" taşıdıklarını düşündüklerini açıkça söylüyor.

Gürleyen Yunan maliye bakanı Varufakis güvence verdi: "Yunan hükumeti tek taraflı davranmayacak." Mali sermaye çevrelerinde panik yaratmamak için diğer yöneticiler gibi, Yunan yöneticiler de, bütçe dengesinin korumasında duyarlı olduklarını duyurdu. Daha önemli olan, özel mülkiyete saygılı olduklarını belirttiler. Aralarından hiç biri kapitalizmin kanunlarına karşı çıkmak niyetinde değil.

Çipras'ın kararlılığını sürdüreceği veya sürdürmeyeceği veya vaatlerine sonuna kadar sadık kalıp kalmayacağı üzerine bahse girmek, zaman kaybından başka bir şey değil. Çipras'ın, Hollande tipinde yoksa Chavez tipinde birisi mi olduğunu öngöremeyiz. Çipras'ın olayların akışında, nasıl bir tutum takınacağını önceden bilebilir miyiz?

Bunu gelecek gösterecek. Ama temel sorun da bu değil.

Emekçiler ile burjuvazi arasındaki kavga

Çıpras, kendini sadece borç konusunu yeniden müzakere ile sınırlamadı. Emekçiler için somut önlemler; asgari ücret ve düşük emeklilik aylıklarına zam yapılması, işten çıkarılan memurların yeniden işe alınması gibi başka kararlar önerdi. Eğer emekçiler, kendilerini ilgilendiren bu kararların gerçekten uygulanmasını isterlerse o zaman gerekeni yapması söz konusu.

İşte bu nedenlerden dolayı, temel sorunun, burjuvazinin temsilcileri ile kapalı kapılar arasında dönen dolaplara bağlı olduğuna ve emekçilerin geleceğinin de hükümetin bu konudaki kararlığına dayandığını ileri sürmek yanlış. Emekçiler, kendi öz istek ve çıkarlarını ön plana alıp bu kavgada belirleyici olmak için kendi güçlerini kullanmalı.

Yunan hükümeti, borçlarını yeniden yapılandırırsa bile bu, asgari ücret zammının uygulanacağına dair bir güvence olur mu?

Böyle bir zam kararının açıklanması bile meclis tartışmalarına takılabilir. Daha da önemlisi, Yunan burjuvazisinin tepkisiyle karşı karşıya kalabilir. Keyfi davranışlara, sigortasız emekçi çalıştırma alışkanlıklarına sahip olan Yunan burjuvazisi, hükümet karar aldı diye ücret zamlarını uygulayacağının güvencesi yok. Kârâ doymayan, bir yoksul ülke burjuvazisi için üstelik de siparişleri veren zengin ülke kapitalistleri için düşük ücretlerin sürdürülmesi çok önemli bir konudur. Böyle bir kararın açıklanması bile onların tepkisini çekebilir.

Yunan hükümeti, devlet kasasını, vergi ödemeyen büyük sermaye ve Yunan Ortodoks kilisesine vergi ödettirerek dolduracağı sözünü verdi.

Yunanistan'da devasa servet sahibi büyük sermaye ve en büyük emlak ve toprak sahibi Ortodoks Kilisesin varlıklarına dokunulmadan ciddi önlemler almak mümkün değil. Şundan emin olabiliriz; papazlar Çıpras'ın, İncil'e el basarak yemin etmemesinden hoşnut olmasalar da bunu sinelerine çekebilirler ama ayrıcalıklarına dokunulması, vergi vermeleri, söz konusu olunca kesinlikle tepkisiz kalmazlar!

Yunanistan'daki ayrıcalıklı çevreler, son sözlerini söylemedi. Şunu göz ardı etmemek gerek: Yunan büyük, orta ve hatta bazı küçük burjuva katmalarını temsil eden sağcı Yeni Demokrasi Partisi, son seçimde de oylarını korudu. Ek olarak devlet aygıtı içerisinde büyük güçlere sahip. Yunan burjuvazisinin yeni hükumete köstek oluşturmak için elinde bir sürü olanaklar var.

Çıpras, bu sözü edilen çevreleri yumuşatmak için mi sağcı bir parti ile ittifak kurmayı tercih etmiştir? Bağımsız Yunanlılar (ANEL) partisi, daha önce de bir hükumete katılmıştı. Bu partinin başkanı daha önce de Karamanlis hükümetinde bakanlık görevi yaptı ve de 2008'de Pire limanının özelleştirilmesini şahsen üstlenmişti. Bu kişinin iş çevreleri ile olan sıkı ilişkileri herkesçe biliniyor. Bu kişi, bugün Savunma Bakanı. Programı milliyetçi bir program ve de ırkçı söylemlerden hiç çekinmiyor. Örneğin; "Budistler, Yahudiler, göçmenler vergi ödemiyor", "diğer yandan Ortodoks Kilisesi mülklerini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya" gibi sözler söyledi. Özellikle de, ordu gibi, en gerici kesimlere hitap ediyor.

Bu gibi düşmanları yumuşatmak için onlara Savunma Bakanlığı gibi mevkiler vermek gerçekten büyük bir yanılgı. Şili'de Alliende, 1970'de aynı mantığı uygulamıştı: Pinochet'yi, Genel Kurmay Başkanı yaparak onu kendi tarafına çekebileceğini sanmıştı. Üç yıl sonra Pinochet, askeri darbe ile

Şili'yi feci bir askeri diktatörlüğe sürükledi.

Emekçiler, eğer onlara söz verilenlerin yerine getirilmesini güvence altına almak isterlerse mutlaka harekete geçip kendi öz örgütlenmelerini gerçekleştirmeli.

Emekçiler için gerekli olan seferberlik

Bugün en büyük tehlike, Çıpras ile Avrupa yöneticileri arasındaki zıtlaşmada, işçi sınıfının pasif kalmasıdır. Eğer kitleler harekete geçip hem dünya burjuvazisine hem de Yunan burjuvazisine karşı kendi güçlerini kullanmazlarsa sonuç itibarıyla işçi sınıfı için yararlı önlemler uygulanmayacak.

Yunan işçi sınıfında muazzam bir mücadelelilik birikimi var. Örneğin son zamanlarda Selanik'te kitleler, suyun özelleştirmesine karşı mücadele ettiler. Maliye bakanlığının temizlik bölümünde çalışan kadınlar, tensikatlara karşı mücadele verdiler, her genel grev olduğunda on binlerce kadın ve erkek eylemlere katıldı, işçi militanlar tensikatlara karşı çetin kavgalar verdi. İşte tüm bu deneyimler, vaat edilen hakların yerine getirilmesi için verilecek mücadelelerin bir başlangıç noktası olabilir.

Çıpras ile Avrupa Birliği arasındaki kavgada, hem Yunan hem de uluslar arası burjuvazi hazırlık yapıyor. Emekçiler, isteklerini elde etmek istiyorlarsa mücadeleye hazırlanmalı. Sonuçlar, emekçilerin bilinç seviyelerine ve mücadeledeki kararlılığına bağlı.

Çıpras'a göre "Yunanlıların itibarlarını yeniden kazanmaları için" hükümet "kendi kanını akıtmaya" hazır. Ancak Yunan halkının ihtiyacı olan şey bakanların kendilerini feda etmesi değil, isteklerini yerine getirebilecek olan bir siyasetin uygulanmasıdır. (06.02.2015)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

18 Mart 1915; Çanakkale Katliamı!

18 mart, kanlı Çanakkale Savaşı'nın yıl dönümü. 1915 yılında başlayan savaş, 16 Ocak 1916'da son buldu. Elbetteki müthiş bir tahribatla. Çanakkale Savaşı'nda, Osmanlı İmparatorluğu savaş alanına kesin bir rakam olmamakla birlikte bir kısmı çocuk yaşta yaklaşık 500 bin asker sevk etti. Askerlerden 76.625'i öldü, 100.177'si yaralandı, 10.067'si esir ve kayıp olarak resmi kayıtlara geçti. Önemli bir kısmı kurşun bile atmadan hastalıktan, açlıktan ölen ve esir düşen binlerce insan. İtilaf Devletleri (Fransa, İngiltere) 489 bin askeri yarımadaya getirdi ve bu gücünün yarısını kaybetti. Üstelik ölen askerlerin çoğu Anzak yoksullarıydı. Soylu İngiliz ailelerinin çocukları elbette cephede aç, susuz savaşacak değildi ya! Savaşta metre kareye 6 bin mermi düştüğü biliniyor. Kapitalizmin kanlı tarihinin, en kara lekelerinden biri.

Milli mücadele laflarını bugün bile politikacılar dilinden düşürmüyor. Her fırsatta ve özellikle 18 martta milliyetçi politikacılar, vahşice öldürülen yüz binlerce insan üzerinden prim yapmaya çalışıyorlar. Arsızca! Acımasız savaşta yüz binlerce insanın boş yere öldüğü gerçeği, düzenin sözcülerinin oynadığı tiyatronun bir perdesi.

Evet, yaklaşık 500 bin insanın hayatı "yok yere" bitti. İki taraftan bunca ölümden sonra, "Çanakkale geçilemedi". Ancak bir sene sonra Osmanlı İmparatorluğu iktidarı, Mondros Ateşkes Anlaşması sonucu kendi eliyle İtilaf Devletleri yöneticilerine teslim etti. 13 Kasım 1918'de İstanbul'un ve Boğazların kontrolü, İtilaf Devletlerinin eline geçti.

İtilaf Devletlerinin yüz binlerce askeri, tek cephede toplamasının altında yer alan

gerçeği görmek gerekiyor. Birinci Dünya Savaşı nedeniyle, ekonomisi çöken Rusya'nın, İtilaf Devletlerinin yardımına ihtiyacı vardı. Yardım ulaşmaması Rusya'nın savaştan saf dışı kalacağı anlamına gelecekti. Tersinden de İngiltere ve Fransa, Rusya'nın desteğine ihtiyaç duyuyordu. Bu nedenle Boğazların kontrolünü ele geçirip Rusya'ya yardımı ulaştırmak istediler. Ek olarak her iki güçlü kapitalist ülke, savaşta kendi toprakları dışında,

Rusya'nın sürdürmesi için Avrupa'nın doğusundaki topraklara çekmek istedi. Hem kendi topraklarından ve kentlerinden uzak hem ekonomik anlamda, hakim olacakları yeni bölgeler sağlayarak, güçlenmelerini sağlayacak bir savaş, Fransa ve özellikle İngiltere için avantajdı. Oysa bu siyaset, savaşta darmadağan olan Rusya'da hiç de istemedikleri bir sonuca yol açtı. 1917 yılına Bolşevik Devrimi gerçekleşti ve yeni kurulan Sovyetler Birliği,

savaştan bütünüyle çekildi.

Birinci Dünya Savaşı, kapitalizmin birinci büyük bunalımının ürünü. Daralan ekonomi yeni sömürge ve yeni pazar ihtiyacını doğurdu. İşte milyonlarca insanın katledilmesinin kaynağında yatan iğrenç gerçek budur!

Büyük sermaye çarkını döndüremediği için dünyayı kan gölüne çevirdi. Patronların düzeni, aşırı üretim ve kazanma hırsı milyonlarca insanın yok oluşuna neden oldu. Üstelik bu ne ilkti ne de son olacak.

Burjuvazinin uşakları Çanakkale Savaşı'nda yok olup gidenlerin arından her yıl timsah gözyaşları dökmeye devam edecekler. Bizler bu samimiyetsizlere dur diyene kadar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound